

Båtflyktninger

Av Dag Arne Roum

Barna hadde det godt. De var friske, hadde bra klær og ble tatt vel vare på av flinke "tanter". En barnehage som mange andre.

Barna kom om morgenen og ble hentet av mor eller far om kvelden.

Som i de fleste andre barnehager. Alt var som det burde være med ett unntak: barnehagen var omgitt av meterhøye piggtrådgjerder.

Midt i Hongkong lå flyktningeleiren. Barna var født der, noen hadde allerede bodd der i alle de seks årene de hadde rukket å leve. Foreldrene var båtflyktninger fra Vietnam. Håpet om en bedre fremtid for seg og sine hadde drevet dem ut på havet. De hadde hørt om paradiset der ute.

I USA eller Europa. Land hvor alle hadde arbeid og skole og hus og bil. Så havnet de i Hongkong og ble der. Innesperret i en nedlagt britisk militærleir. Stuet sammen i brakker og containere. Om kveldene var det ofte slåsskamper mellom ungdomsgjenger. Drap og selvmord hørte til dagens orden. Framtiden var tatt fra dem. Nå ventet de i årevis på det som måtte komme; en ydmykende hjemsending.

Jeg sitter og ser på barna som leker. De har det bra, de sulter ikke, de lider ingen nød. Snille misjonærer fra Norge tar seg av dem noen timer hver dag. Så skal de hjem til containerboligene sine. Små fingrer strever med å få på seg sko og sandaler. De er flinke, de er vant til å klare dette selv. Men en liten guttunge får det ikke til. Han strever og strever og alle de andre er ferdige. Fortvilet sitter han igjen. Jeg reiser meg og tar han på fanget for å hjelpe han.

Da kommer tårene. Brått, uventet strømmer de ukontrollert på mens jeg knytter skolisser. Guttungen var ikke en fremmed. Han var min. Det var min egen lille gutt på to år hjemme i Norge jeg hadde på fanget.

Lenge hadde jeg betraktet flyktninger og menneskeskjebner i slummen på avstand. Tatt bilder og skrevet historier som skulle brukes til å bevege harde nordmenns hjerter til å gi en slant til de ulykkelige.

Det var min jobb. Min jobb var ikke å bli involvert.

Det er farlig, man er da proff.

To små sko som skulle knyttes var det som skulle til.

Utallige ganger hadde jeg sittet med min egen gutt og gjort det samme.

Nå var han her.

Han kunne ha vært her.

Det kunne vært oss.